

blootstelt. Deze vernieuwen nogmaals hunne beden en rennen dan naar de naastbij zijnde rivier, waarin zij zich baden.

Het hier namaals stellen de Krih-Indianen zich voor als eene uitgestrekte vlakte, die wild in overvloed en vele nieuwe tenten voor de jagers oplevert. De weg derwaarts is moeilijk; een smalle, glibberige boomstam, die over een bruisenden stroom vol stinkend en troebel water gelegd is, moet overgetrokken worden. Slechts zij die hier op de Aarde een braaf leven geleid hebben, komen aan de overzijde en worden door hunne vroeger gestorvene vrienden plegtig begroet; de boozen daarentegen, zij die hunne handen met het bloed van hunne landslieden bevlekt hebben, vallen in de troebele golven, of worden door de gelukkige bewoners der vlakte daarin gestooten.

De Krih-Indianen onderscheiden zich door vele goede eigenschappen voordeelig van velen hunner bureu. Zij eerbiedigen eens anders eigendom, zijn tot den vrede geneigd, gastvrij en betoonen groote liefde jegens hunne kinderen. Op zekeren dag kwam een arme Indiaan, met zijn ééuig dood kind op den arm, met zijne half verhongerde vrouw in de gebouwen van het fort. Hij had, van de overigen afgedwaald, gejaagd en werd, toen de levensmiddelen reeds begonnen te ontbreken, door de koorts aangetast. De nood klom daardoor ten toppunt; weken achtereen miste het gezin alle voedzame spijs. De man had gehoopt, te Cumberlandhouse onderstand te zullen vinden en zich daarom met de zijnen op weg derwaarts begeven, ten einde dit doel te bereiken. Maar toen hij aldaar aankwam, had juist zijn kind in zijne armen den laatsten snik gegeven. Men bood den ouders voedsel aan; maar — te vergeefs. Met sprekende gebaarden sloegen zij alle lafenis van de hand. Slechts klágten over het geledene verlies kwamen over hunne lippen, en de smart was zóó geweldig, dat zij zelfs de kwellingen van den grooten honger tot zwijgen bragt.

Het is niet te ontkennen, dat de nood, waarin de Indianen bij geringe opbrengst van de jagt en visscherij geraken, meestal hunne eigene schuld is. In ieder jaar zijn er maanden, waarin de buit zóó rijkelijk is, dat deze, slechts ten deele opgespaard, toereikend voedsel zoude opleveren in tijden van gebrek. Maar de Indiaan zorgt bitter weinig voor de toekomst; heeft hij voedsel in overvloed, dan gaat hij verkwistend daarmede om en legt geen den minsten voorraad op voor het jaargetijde van gebrek. Deze zorgeloosheid, verder zijn bijgeloof, zijne zucht naar opschik en zijn misbruik van sterke dranken maken de grootste schaduwzijden uit van zijn karakter. De laatste ondeugd hebben zij eerst aangenomen, nadat zij met de Europeanen in aan-